

Komentár evanjelia na nedeľu 26. týždňa v Cezročnom období (cyklus B): túžiť po svätosti druhých

Komentár na nedeľu 26. týždňa
v Cezročnom období (cyklus B).
„Kto nie je proti nám, je za nás“.
Duch Svätý múdro pôsobí v
každom človeku a
prostredníctvom každého
človeka. Priateľme sa s týmto
pôsobením, oceňujme a učme
sa z cesty kráčania všetkých
tých, ktorí žijú tou istou vierou
ako my.

Evanjelium (Mk 9, 38-43.45.47-48)

Ján povedal Ježišovi:

„Učiteľ, videli sme kohosi, ako v
tvojom mene vyháňa zlých duchov.
Bránili sme mu to, veď nechodí s
nami.“

Ježiš vravel:

„Nebráňte mu! Lebo nik, kto robí
divy v mojom mene, nemôže tak
ľahko zle hovoriť o mne. Veď kto nie
je proti nám, je za nás. A kto by vám
dal piť čo len za pohár vody preto, že
ste Kristovi, veru, hovorím vám:
Nepríde o svoju odmenu.“

Ale pre toho, kto by pohoršil jedného
z týchto maličkých, čo veria vo mňa,
bolo by lepšie, keby mu zavesili
mlynský kameň na krk a hodili ho do
mora.

Ak by ťa zvädzala na hriech tvoja
ruka, odtni ju: je pre teba lepšie, keď

vojdeš do života zmrzačený, ako keby si mal ísť s obidvoma rukami do pekla, do neuhasiteľného ohňa.

Ak ťa zvádza na hriech tvoja noha, odtni ju: je pre teba lepšie, keď vojdeš do života krivý, ako keby ťa mali s obidvoma nohami hodiť do pekla.

A ak ťa zvádza na hriech tvoje oko, vylúp ho: je pre teba lepšie, keď vojdeš do Božieho kráľovstva s jedným okom, ako keby ťa mali s obidvoma očami vrhnúť do pekla, kde ich červ neumiera a oheň nezhasína.“

.....

Komentár

Dnešné evanjelium nám pripomína niekoľko Ježišových učení o kresťanskom živote. Markov opis je striedmy, ale slová sa lapidárne, s veľkou ľahkosťou, dotýkajú hĺbky

duše. Prvé z nich by sa dalo zhrnúť takto: Boh dáva svoje dary, ako uzná za vhodné, a kieżby bolo pre nás vždy zdrojom radosti vidieť, ako veľkoryso ich iní prijímajú a dávajú do služieb evanjelia. Pripomína nám to veľkú rozmanitosť a bohatstvo v Cirkvi a tiež možnosť, že naše srdce, ktoré sa každý deň usiluje vyjsť zo seba a stať sa trochu väčším, sa môže na niektorých z tých, ktorí pracujú spolu s nami na Pánovej vinici, pozerať s podozrením, ba dokonca s istým odmietnutím. Ježišove slová sú jasné: „Nik, kto robí divy v mojom mene, nemôže tak ľahko zle hovoriť o mne. Veď kto nie je proti nám, je za nás“. Vskutku, len Boh môže skúmať srdcia a rozoznávať úmysly. Musíme sa riadiť vonkajšími znakmi; napríklad: „po ich ovocí ich spoznáte“. Ale nie úplne, lebo skryté ovocie nemôžeme vidieť, kým nevyjde na svetlo, ak ho vôbec môžeme vidieť.

Ježiš nás povzbudzuje, aby sme brali do úvahy, že On pôsobí skrytým spôsobom v srdciach a prostredníctvom srdc. Že toto pôsobenie je pre každého človeka jedinečné. A že nemôžeme vedieť, do akej miery sú skutky iných ľudí poddajnou, aj keď možno váhavou odpoveďou na vnútorné podnety Ducha Svätého. To, čo tieto reakcie lásky vyvolávajú v duši a vo svete, nám uniká, my to nemôžeme vnímať, ale Boh áno. A tak si pripomíname, že v každom skutku pravej lásky je večná hodnota a že tento skutok už tým, že je láskou, so sebou vždy nesie „mzdu“, ktorá nie je odmenou, ale práve dôsledkom toho, že na svete je trochu „novej lásky“. Ježišove slová teda počúvame ako výzvu vážiť si bohaté pôsobenie Ducha Svätého v dušiach a posilňovať putá spoločenstva so všetkými, najmä s pokrstenými, modliť sa jeden za druhého a učiť sa z ich konkrétneho

spôsobu hľadania a prinášania Krista dušiam.

Slová o pohoršení sú druhou stránkou toho, čo Ježiš povedal predtým: z celého srdca túžime po svätosti druhých, a preto robíme všetko pre to, aby sme ich svojím príkladom nezneistili alebo neodviedli od Boha. Je to výzva, aby sme si boli navzájom strážcami, aby sme sa navzájom strážili na našej každodennej ceste. Nie sme ostrovy, nie sme ľudia, ktorým je ľahostajné, čo náš spôsob reči a konania vyvoláva v druhých. Určite sa nemôžeme pýtať každého na radu skôr, ako urobíme nejaký krok. Ale do našich srdc bol vyliaty Duch Svätý, a to nám umožňuje myslieť a konať v Božej múdrosti. Nerobíme veci len preto, že sa nám zdajú správne, a tým to končí. To neznamená, že sa necháme unášať tým, čo si myslia iní, a to nás núti skrývať svoj kresťanský stav. Je to niečo iné.

Prikladať dôležitosť pohoršeniu
znamená žiť s vedomím, že naše
skutky nikdy nezostanú len v nás.
Máme slabosti, ale zároveň sa ich
snažíme s nadšením ovládať,
snažíme sa neubližovať tým, čo v nás
vidia, ani „silní“, ani „slabí“. Ježiš
nám navyše pripomína, že sú ľudia,
ktorí sú obzvlášť slabí a krehkí.
Patria medzi nich aj deti, ktorým tak
veľmi pomáha mať dobré vzory, že
ich môže veľmi zraniť, keď ich
nemajú alebo keď majú zlé vzory.
Mohli by sme sem zaradiť aj tých,
ktorí robia prvé kroky vo viere, ľudí,
ktorí sa k nám utiekajú, a tak ďalej.

Veľa sa učíme zo životnej cesty
mnohých, ktorí nás predišli: z ich
úsilia čo najlepšie spoznať vlastné
slabosti, z ich nadšenia dostať sa ku
koreňom, aby uzdravili chorých, z
pomoci, na ktorú sa obrátili alebo
ktorú prijali. Pretože po tejto ceste
nemožno kráčať osamote: ako veľmi
potrebujeme dobrý duchovný

sprievod, ako veľmi nám prospieva,
keď si čo najviac želáme, aby tí okolo
nás s radosťou a nádejou napredovali
na ceste k svätosti! Čiastočne to Boh
vložil do našich rúk.

Juan Luis Caballero // Duy Pham
- Unsplash

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/domingo-
b-to-26/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/domingo-b-to-26/) (19.08.2025)